

Krigsbarn

ÅH. n. 16/15.02

Vi er mange ennå som opplevde krigen 40–45 som var barn under krigen, krigsbarn. Nå er det et par grupper voksne, men barn etter krigen, som har fått sine talsmenn. Den ene gruppen er det banale resultat av tysk soldat møter norsk kvinne. Den andre, barn av NS-forældre. Begge gjør krav på en slags særbehandling/erstatning for det de har måttet tåle etter krigen.

Men hvorfor? Hva de enn har måttet tåle, er det hva jeg vil kalle mikrohendelser, sammenlignet med forhold under krig. For krigsbarn, hvem er det, hva er det? Det er barn prisgitt krigens helvete, som måtte tåle påkjenninger og redsler barn aldri skulle hatt. Men de har ingen å rette krav til.

«Krigens giftige arvesynd» kunne Aftenposten fortelle om for noen uker siden. Det gjaldt Vietnam-krigen og kjemikaliebrukens ettervirkninger på barn, krigsbarn igjen. Vi skjønner alle at krigens gift er nærmest uten begrensning, og barna i denne sammenheng skulle alle ha berettigede krav å stille. At gruppene tyskerbarn og NS-barn har krav på spesiell oppmerksomhet, fortoner seg uanstendig. At de fikk en «ublid skjebne», slik Hans-Wilhelm Steinfeld kaller det i sin kronikk i Aftenposten nylig, er vel en noenlunde avveid betegnelse. Det bør bli med det.

EGIL BERNTSEN,
Oslo